

мониченъ ритмусъ освобождава човѣка отъ дисхармонията и отъ непотрѣбната, чужда материя въ него. Който нѣма правиленъ ритмусъ въ себе си, той е изложенъ на неразбиране, на противоречия, на болести и страдания. Като заболѣе, човѣкъ търси лѣкари, лѣкарства, да възстанови здравословното си състояние. Едно нѣщо може да му помогне: да изправи ритмуса на своитѣ мисли и чувства. Дойде ли нѣкоя нечиста, отрицателна мисълъ, издухай я, да излѣзе навънъ, както барабанчикътъ издухва праха отъ барабана си. — Ама какво ще стане съ мене? — Не мисли за това. Отрицателната мисълъ е мъртва материя, която трѣбва да се изхвърли навънъ. Трѣбва ли да мислите, какво ще стане съ умрѣлия? Умрѣлиятъ трѣбва да заровите въ земята, отново да оживѣе. — Какво ще стане съ живия? — Ще умре. — После? — Ще го заровите въ земята, да оживѣе отново. Като умира и оживява, човѣкъ постепенно се качва нагоре. Който мисли, че, като умре, всичко е свършено съ него, той не разбира, какво нѣщо е смъртта.

Смъртта е минаване отъ едно състояние въ друго, при което човѣкъ постоянно възлиза нагоре. Ако една крава умре и се роди като човѣкъ, смъртта се осмисля за нея. Ако човѣкъ умре и се роди като ангелъ, и за него смъртта се осмисля. Не само тѣлото умира, но умиратъ и мислитѣ, и чувствата на човѣка. Старата мисълъ трѣбва да умре, за да се роди нова. Старото чувство трѣбва да умре, за